

[Iver Poulsen.]

foreslås, at den, der ønsker at dressere dyr til fremvisning, skal have tilladelse dertil, og så står der:

„Tilladelse, der meddeles af justitsministeren, kan kun udstedes til personer, som af de veterinære myndigheder... skønnes egnede hertil.“

Og så står der videre, at andrageren skal være ædruelig.

Ja, i al beskedenhed sagt kan danske dyrlæger udføre mange forskellige ting, men jeg tror, at jeg i hvert fald har hovedparten af min stand bag mig, når jeg beder standen fritaget for at skulle til at afgøre, om en person er egnet eller uegnet — forudsat at han ikke har fået fængselsstraf for dyremishandling — til at dressere dyr. Det er ikke et veterinært spørgsmål. Naturligvis kan vi se, om en person er ren i travet eller er lam. Men det er ikke det, der er tale om. Her er der tale om noget ganske andet, som ikke er et veterinært spørgsmål, og jeg synes, det er meget forkert at drage veterinærerne ind i en sådan afgørelse.

Med hensyn til spørgsmålet om ædruelighed — ja, hvad forstår man ved ædruelighed? Jeg vil i hvert fald meget nødig være den veterinær, der skal afgøre, om en mands ædruelighedsgrad er en sådan, at han er værdig til at dressere dyr.

Jeg må måske have lov til lige at fortælle en lille anekdote fra den kgl. veterinær- og landbohøjskole, hvor en for længst afgået professor efter sigende skulle have sagt følgende: ved en hestebedømmelse kan man sige om en hest, at den har noget, man kalder en sok; det vil sige, at en hest, der i øvrigt ikke er hvid, har hvid pibe, kode og krone. Så kunne det jo ske, at en veterinærstuderende i sin beskrivelse af en hest kom for skade at sige, at den havde en hvid sok, hvilket blev meget unødigt optaget, fordi en sok altid er hvid. Det er, sagde professoren, efter definitionen noget sludder, det er dobbelt konfekt. Det er det samme, som man ville sige en fortrukken dyrlæge. Det er også dobbelt konfekt, for en dyrlæge er altid fortrukken, hævdede professoren, hvis bedømmelse enhver ved er forkert; men den viser, hvor vanskeligt det er at udtale sig om andres ædruelighed.

Og nu vil man så have mennesker af denne stand til at afgøre ædruelighedsgraden hos

de mennesker, der søger om lov til at foretage dressur. Jeg synes, vi er ved at komme en lille smule for langt ud, og jeg kan sige, at mit parti ikke vil stemme for, men tværtimod må stemme imod ændringsforslagene.

Det ærede medlem hr. Raunkjær udtalte, at venstre gerne ville bevare den mulighed, som landboungdommen har i dag til at gå i cirkus. Det er noget, som slet ikke har noget med dette lovforslag at gøre, for cirkus vil blive ved at bestå. En cirkus har som oftest mange numre, men kun ét stort dyrenummer, og derfor vil det efter min mening overhovedet ikke få nogen betydning, hverken for cirkusfornøjelsen eller for cirkusindtægten, om man gennemfører de stillede ændringsforslag, som mit parti som sagt må stemme imod.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Også i dette tilfælde vil jeg gerne takke for den overordentlig interessante og dybtgående udvalgsbehandling. Jeg må imidlertid anbefale at stemme imod de af mindretallet stillede ændringsforslag. Jeg opfatter det derhen, at hvis disse ændringsforslag bliver vedtaget, skal tilladelsen til fremvisning eller dressur af vilde dyr gives, når de i ændringsforslag nr. 1 nævnte betingelser er opfyldt, nemlig når de veterinære myndigheder skønner, at den pågældende er egnet dertil, når det godtgøres, at han er ædruelig — hvordan det nu end skal godtgøres og af hvem — og at han har et indgående kendskab til de dyr, tilladelsen omfatter, og endelig at han ikke er straffet for dyrplageri. Jeg opfatter det sådan, at når disse betingelser er opfyldt, skal tilladelsen gives. Det er den engelske ordning, og vi vil dermed efter mit skøn ikke have nået det, som i hvert fald jeg tilsigter med dette lovforslag.

Det er de principielle spørgsmål, naturligvis, som har givet anledning til meningsudveksling. Der er først dette problem: hvad er vilde dyr? Det har vi diskuteret indgående i udvalget, og jeg har for min del sagt, at dyr, der her i landet ikke er husdyr, må opfattes som vilde dyr. Jeg bestrider ikke den gengivelse af mine udtalelser, som det ærede medlem hr. Niels Ravn kom med: at dispensationsbestem-